

mentlig heldigere Middel ved at give dygtige Underofficerer, som ønske det, Afgang til Forfremmelse til Premierlieutenant. Inddragelsen af Stabsfergenternes Klasse bør imidlertid kun foregaa efterhaanden som de nu ansatte gaa af ved Aldersgrænsen; saameget mere som disse Mænds fremragende Dygtighed og Betydning for Tjenestens Lav fra alle Sider er anerkjendt, og disse ville da lette Overgangen i Mellemtiden, indtil den foreslaaede Uddannelse af værnepligtige Befalingsmænd kan have skaffet Hæren tilstrækkelig dygtige Kræfter.

§§ 56—73.

Alt Hærens Undervisningsanstalter foreslaar man nu endelig at ophæve Elevskolen. Bortset fra den Kjøbsskole, at denne Skole mere er bleven Forberedelsesklasser for Officersskolen, end en Uddannelsesanstalt for Underofficerer, saa har dens Tilværelse formentlig virket uheldigt tilbage paa den Tilgang til Underofficersklassen, der ad anden Vej maatte kunne være tilveiebragt. Elevskolen er principielt i Strid med den gjældende Hærens Grundsetning, der ikke tillader at drage en saadan Grænse mellem den militære og den civile Gjerning, at der til den første skulde udkræves en særlig Opdragelse fra Barnsben af. Man nærer den Overbevisning, at, naar der først er skaffet Tilgang af dygtige værnepligtige Befalingsmænd, saa vil der af disses Klasse uden Banfælsighed kunne tilveiebringes de fornødne faste Underofficerer, og man er forsikret om, at en Tilgang ad denne Vej vil være ulige heldigere for Hæren, end den hidtidige fra Elevskolen.

I Stedet for Regjeringsforflagets „Officersaspirantskoler“ vil træde de ovenfor omhandlede Centralskoler for Sekondlieutenanter og Korporaler. Afgangseramen fra denne Skole skulde være en Betingelse for Afgang til Officersskolen, for hvilken der desuden fordres en Afgangsprøve i de almindelige Skolefag. Den nuværende Officersskoles næstnyngste Klasse hviler ganske vist paa den smukke Tanke, at Staten selv har villet yde de Værnepligtige Afgang til den Undervisning, som er Betingelse for Optagelse i den egentlige Officersskole. Men, uden at man her skal indlade sig paa at undersøge Grundene til, at dette Forsøg neppe har ført til det ønskede Resultat, maa man i det Hele erkjende, at Forberedelsen saavel til denne som Statens andre Fagskoler bør være Staten uuedkommende, undtagen for saa vidt som den ogsaa paa dette Omraade kan og bør yde uformuende og begavede unge Mennesker nogen Understøttelse under deres private Forberedelse. At gjøre Officersskolens ældste Klasse toaarig, kan man ikke tilraade, da dette formentlig vilde svække Tilbøieligheden til at underkaste sig denne ubrødte Uddannelse, med mindre man vilde knytte særegne Forrettigheeder til den ved f. Ex. at gjøre den

til Betingelse for Ansættelse ved de tekniske Baaben. Dette kan man imidlertid ingenlunde anbefale. Man finder det nemlig i sin Orden, at Personer med en mere videnskabelig Uddannelse foretrakkes til visse Ansættelser ved disse Baabenarter, men man vilde finde det meget forkasteligt at udelukke den væsentlig blot praktiske Dygtighed f. Ex. fra Feltartilleriet, hvor den har ligesaa berettiget Plads som ved noget andet Baaben. Man kan desuden ingenlunde billige, at en mere videnskabelig Uddannelse betragtes som udelukkende betinget af Besøg paa en Undervisningsanstalt. Mænd med Interesse for deres Kald ville altid vide at finde den fornødne Veiledning til videre theoretisk Uddannelse i deres Fag. Man skal derhos gjøre opmærksom paa, at, naar, som efter Flertallets Forslag, de allerfleste Officerer fritages for Vintertjeneste, saa vil derved ikke alene være ydet dem langt gunstigere Veilighed til privat Erhverv, men navnlig ogsaa rigelig Tid til fortsat Beskæftigelse med at følge Udviklingen af de militære Vidensfaber paa de forskellige Omraader. Ligesom der, som bekendt, allerede ved private Bestræbelser er gjort Forsøg paa at bringe saadan Beskæftigelse imellem Officererne i et Slags System, saa skal Flertallet end yderligere henlede Krigsbestyrelsens Opmærksomhed paa Ufælseligheden af i denne Henseende at følge Lydslands Exempel, hvor ved Autoriteternes Initiativ en Art af indbyrdes Undervisning indenfor de militære Kredse formentlig har baaret gode Frugter.

Bestemmelseerne om Ansættelse, Forfremmelse m. m. ændres i Overensstemmelse med den ovenfor betegnede Plan. Det bemærkes kun herved, at da Tjenesten som Korporal og Sekondlieutenant herefter vilde blive en ligefrem Værnepligtsskyld, foreslaas de Forrettigheeder, som hidtil have været disse forbeholdte, overførte til de faste Befalingsmænd, forsaavidt som de afstediges i en saadan Alder, at de kunne ansættes i de paagjældende Stillinger under Finantsministeriet.

Med Hensyn til Forfremmelseslisterne kan man ikke se Hensigtsmæssigheden af at udfærdige dem i to Exemplarer. En saa nøie Veien og Prøven af den Enkeltes Kvalifikationer, ordentlige og overordentlige, fører neppe til Andet end Vilkaarlighed og Uvillie.

Aldersgrænserne har Flertallet ikke fundet tilstrækkelig Grund til at forlade, men foreslaar, at de nuværende Aldersgrænser for Forfremmelse bortfalde. Ganske at opgave de frentvungne Afstedigelser tør man ikke anbefale, skjøndt de ganske vist kunne ramme baade haardt og uforsigtigt, men man kan ikke indrømme, at Vilkaarligheden enten i og for sig bliver mindre eller for de Bedkommende mere taalelig, fordi Valget læg-